

The Holy See

PROFILO BIOGRAFICO DI

GIOVANNI XXIII

(1881-1963)

ANGELO GIUSEPPE RONCALLI urodził się w Sotto il Monte w diecezji i na terenie prowincji Bergamo 25 listopada 1881 roku. Został ochrzczony tego samego dnia. Był czwartym spośród trzynastorga dzieci. W parafii, pod kierunkiem wybitnego kapłana, ks. Francesco Rebuzzini otrzymał trwale znamię kościelne, które go następnie podtrzymywało w trudnościach i pobudzało w podejmowanych przedsięwzięciach apostolskich.

Otrzymał pierwszą Komunię św. i bierzmowanie w 1889 r., w 1892 roku wstąpił do niższego seminarium duchownego w Bergamo, gdzie z uwagi na studia klasyczne i filozoficzne pozostał do drugiego roku teologii. Jako czternastoletni młodzieniec rozpoczął zapisywanie różnych notatek duchowych, które kontynuował na różne sposoby aż do śmierci i które zostały zebrane w j."Dzienniku duszy". Tutaj miała swój początek praktyka systematycznego kierownictwa duchowego. 1 marca 1896 r. ojciec duchowny Seminarium w Bergamo, ks. Luigi Isacchi przyjął go do III Zakonu św. Franciszka, w którym śluby posłuszeństwa regule złożył 23 maja 1897 roku.

Od 1901 do 1905 roku był alumnem Papieskiego Seminarium Rzymskiego, uzyskawszy stypendium diecezji Bergamo, dla kleryków, którzy na to zasługiwali. W międzyczasie przez rok odbył służbę wojskową. 10 sierpnia 1904 roku w Rzymie w kościele Santa Maria in Monte Santo na Piazza del Popolo został wyświęcony na kapłana. W 1905 roku został sekretarzem nowego biskupa Bergamo, Giacomo Radini Tedeschi. Pełnił ten urząd do 1914 roku, towarzysząc biskupowi w wizytacjach duszpasterskich, współpracując w wielu inicjatywach duszpasterskich: synodzie, redakcji miesięcznika "La vita diocesana" (Życie diecezjalne), pielgrzymkach, dziełach społecznych. W seminarium wykładał historię, patrologię, apologetykę. W 1910 roku reformując statuty Akcji Katolickiej biskup powierzył jemu sekcję V (kobiety katolickie). Współpracował z dziennikiem katolickim z Bergamo, był gorliwym, głębokim i skutecznym kaznodzieją.

Były to lata jego pogłębionego spotkania ze świętymi pasterzami, św. Karolem Boromeuszem (o którym opublikował "Akta wizytacji apostolskiej diecezji Bergamo" w 1575 roku), św. Franciszkiem Salezycznym i wówczas błogosławionym Grzegorzem Barbarigo. Były to lata wielkiego tchnienia duszpasterskiego, którego uczył się żyjąc na co dzień u boku biskupa Radini Tedeschiego. Po jego śmierci, w 1914 roku ks. Angelo kontynuował swoją posługę kapłańską jako wykładowca w seminarium oraz w różnych dziedzinach duszpasterstwa, przede wszystkim stowarzyszeń.

Wraz z przystąpieniem Włoch do I wojny światowej w 1915 roku został powołany do wojska jako sierżant służb sanitarnych. Rok później został kapelanem wojskowym, służąc w szpitalach wojskowych na zapleczu oraz jako koordynator pomocy duchowej i moralnej dla żołnierzy. Po zakończeniu wojny otworzył "Dom studenta", troszcząc się o duszpasterstwo akademickie. W 1919 roku został mianowany ojcem duchownym w seminarium.

W 1921 roku rozpoczęła się druga część jego życia: służba Stolicy Apostolskiej. Wezwany do Rzymu przez Benedykta XV jako przewodniczący dla Włoch Centralnej Rady Papieskiego Dzieła Krzewienia Wiary odwiedził wiele diecezji włoskich organizując kręgi misyjne. W 1925 roku Pius XI mianował go wizytatorem apostolskim w Bułgarii, wynosząc jednocześnie do godności tytularnego arcybiskupa Areopolis. Jako swoje motto biskupie wybrał słowa "Obedientia et Pax" (Posłuszeństwo i pokój). Były one programem, który zawsze jemu towarzyszył.

Po otrzymaniu sakry biskupiej 19 marca 1925 roku w Rzymie dotarł do Sofii 25 kwietnia tego roku. Mianowany następnie pierwszym delegatem apostolskim, pozostał w Bułgarii do końca 1934 roku, wizytując wspólnoty katolickie, nawiązując pełne szacunku relacje z innymi wspólnotami chrześcijańskimi. Podczas trzęsienia ziemi w 1928 roku spieszył z pomocą charytatywną. W milczeniu znosił nieporozumienia i trudności posługi naznaczonej duszpasterstwem małych kroków. Udoskonalił swoje zaufanie i powierzenie siebie Ukrzyżowanemu Jezusowi.

27 listopada 1934 roku został mianowany delegatem apostolskim w Turcji i w Grecji. Nowa dziedzina pracy była obszerna, a Kościół katolicki był w wielu formach obecny w młodej, odnawiającej się i organizującej Republice Tureckiej. Intensywna była jego posługa wobec katolików, zaś wyróżniały go styl szacunku i dialogu z prawosławnymi i islamem. Po wybuchu II wojny światowej obecny był w spustoszonej walkami Grecji. Starał się przekazywać informacje o jeńcach wojennych i ocalił wielu Żydów, posługując się "wizą tranzytową" Delegatury Apostolskiej. 6 grudnia 1944 roku Pius XII mianował go nuncjuszem apostolskim w Paryżu.

Podczas ostatnich miesięcy wojny i pierwszych miesięcy pokoju pomagał jeńcom wojennym, troszcząc się o normalizację struktury kościelnej Francji. Nawiedzał francuskie sanktuaria, uczestniczył w najważniejszych świętach ludowych i wydarzeniach religijnych. Był baczny, roztropny i ufny obserwatorem nowych inicjatyw duszpasterskich francuskiego episkopatu i duchowieństwa. Cechowało go zawsze dążenie do prostoty Ewangelii, także pośród najbardziej złożonych kwestii dyplomatycznych. Ożywiało go zawsze duszpasterskie pragnienie, aby być w

każdej sytuacji kapłanem. Pobudzała go szczerą pobożność, która przekształcała się codziennie w długą modlitwę i rozważanie. 12 stycznia 1953 r. został mianowany kardynałem, a 15 stycznia tego samego roku patriarchą Wenecji. Cieszył się, że ostatnie lata swego życia będzie mógł poświęcić bezpośredniej posłudze duszpasterskiej. Pragnienie to nurtowało go zawsze, od chwili, kiedy został księdzem. Był pasterzem mądrym i śmiałym, czerpiąc wzór ze świętych pasterzy, których zawsze czcił: pierwszego patriarchy Wenecji, św. Wawrzyńca Giustiniani oraz św. Piusa X. Wraz z biegiem lat rosła jego ufność w Panu, pośród czynnej, śmiałej i radosnej pracowitości duszpasterskiej.

Po śmierci Piusa XII został wybrany papieżem 28 października 1958 roku i przyjął imię Jana XXIII. W okresie zaledwie pięciu lat pontyfikatu ukazał się światu jako prawdziwy obraz Dobrego Pasterza. Łagodny i miły, przedsiębiorczy i mężny, prosty i aktywny dokonywał chrześcijańskich gestów dzieł miłosierdzia co do ciała i co do duszy, odwiedzając więźniów i chorych, przyjmując ludzi wszystkich narodów i wyznań religijnych, sprawując wobec wszystkich niezwykły zmysł ojcostwa. Jego nauczanie społeczne jest zawarte w encyklikach "Mater et Magistra" (1961) i "Pacem in terris" (1963).

Zwołał Synod Rzymski, ustanowił Komisję ds. Rewizji Kodeksu Prawa Kanonicznego oraz zwołał Powszechny Sobór Watykański II. Jako biskup obecny był w diecezji rzymskiej, odwiedzając parafie i kościoły historycznego centrum i peryferii Wiecznego Miasta. Lud widział w nim promień benignitas evangelica (ewangelicznej dobroci) i nazwał go "papieżem dobroci". Wspierał go głęboki duch modlitwy. Przebijał z niego, inicjatora odnowy Kościoła, pokój człowieka zawsze ufającego Panu. Podążał zdecydowanie drogami ewangelizacji, ekumenizmu, dialogu ze wszystkimi, troszcząc się po ojcowsku, by dotrzeć do swoich braci i dzieci szczególnie udręczonych.

Zmarł wieczorem 3 czerwca 1963 roku, w przeddzień Zesłania Ducha Świętego, w duchu głębokiego powierzenia siebie Jezusowi, pragnąc Jego uścisku, otoczony zgodną modlitwą świata, zdającego się gromadzić wokół niego, aby wraz z nim oddychać miłością Ojca.

Jan XXIII został ogłoszony błogosławionym przez papieża Jana Pawła II 3 września 2000 roku na placu św. Piotra, podczas obchodów Wielkiego Jubileuszu roku 2000.

Tratto dal *Libretto della Celebrazione per la Canonizzazione dei Beati Giovanni XXIII e Giovanni Paolo II*, 27 aprile 2014
